

8 במאי 2008, 6:49

חיה בסרטון

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

איקאה, אני והסרטן.פורסם ב 9 באפריל 2008, 15:32 [בכללי](#)

אני כל כך מתביישת לספר את הסיפור הבא. אך החלטתי ביני לביני שאכתוב על השנה הזו הכל ללא כחל וסרק.

אך לפני שאתחיל אספר משהו על עצמי: בעונותי הרבים אני חובבת עיצוב, חובבת נוי, חובבת חפצים יפים. ודברים יפים. תחביב זה יכל להיות שגרתי בעליל, אלמלא היה משפיע על חיי ועל חיי הסובבים אותי.

אני למשל יכולה אחת לפרק זמן (קצר, אפילו קצרצ'יק). להזיז את כל הרהיטים בבית ולשנות את מיקומם בגלל" גחמת נוי". אני גם מסוגלת להחליף את חדריהם של דרי הבית בינם לבין עצמם כשאוחז בי "טרוף העיצוב". אני מנייה על ירחוני עיצוב, ואוהבת בין השאר חנויות עם כל מיני זוטות של מעצבים. טוב אתוודה עד הסוף- אני אוהבת רשתות ענק...בהם כלי בית, חפצי נוי, רהיטים וכו'.

עד כדי כך חובבת, שאחת מגחמותי התמוהות יותר היא המקום השוודי הזה הנקרא "איקאה". ולמה גחמה תמוהה? תשאלו ותרימו גבה. (במידה ויש לכם אחת כזו ואתם לא בשלב הכימותרפי בחיכם..)

(א משום שאני גרה בצפון הרחוק מרחק של כשעתיים נסיעה מן המקום הנ"ל. והסיבה השניה מיד תתברר.

לגחמה מוזרה זו יש שתי שותפות. האחת בת-שבע חברתי הזוהרת שגם ביתה נוהג לזוז ולהשתנות חדשות לבקרים. והשניה עדי חברתי האנרגטי והתזזיתית. אשר לקחה את עינין השינויים כה רחוק שאחת לשנה שנתיים היא נוהגת פשוט לעבור לבית אחר...

וכך, אחת לכמה חודשים אנו קובעות לנו בדיעה לנסוע לאיקאה. הרפתקאות שונות ומשונות כבר קרו לנו בדרך ל.. (איקאה כמובן) כמה משונה תשאלו? למשל, בנסיעתנו הראשונה סטינו מדרך הישר לאיקאה. וכשהבחנו בכך כבר היינו בכביש אחר לגמרי. בת-שבע (הזוהרת) לא הססה לרגע ונסעה הורס בכביש (כן, כן כמו בבדיחה על ההיא שאומרת לבעלה שכולם השתגעו והם נוסעים בכוון הנגדי). יש עוד, אבל אם אספר לא אגיע לעולב לפואנטה...

לאחר שסופסוף אנחנו מוצאות חניה (שאף פעם כמובן איננו זוכרות היכן היא ומסתובבות שעות עם השלט של המכונית מקוות ומייחלות שהיא תשמיע אות כלשהו של קרבה והכרה...) אנו מסתערות על איקאה אוהבתנו. וככה... (אני ממש אבל ממש מתביישת בתאור הבא) בדרך כלל אם יש רהיט שמאד מוצא חן בעינינו הוא בדיוק אבל בדיוק אזל. ו"גיע בקרוב". וכך אנו משייטות בנחת בין הקומות. (יש לציין שנחת רוח הינה קריטריון חשוב לקניה בחנות זו) פה מוצאות נרות ושם איזו מלחיה חיננית. אך אנו מאד אבל מאד מתרשמות מכל מיני פטנטים הזויים. מעיצוב החדרים ושילוב הצבעים. ולבסוף מגיעות לקופה עמוסות בשטויות המשמחות את ליבנו התמים כל כך. מגלות שיש לנו עוד זמן להכנס לסופר "עדן" שלי ולקנות כל מיני דברים אורגניים ובריאים במחיר מופקע. וכך עם רדת החשכה אנו חוזרות במצב רוח עולז ולא ברור לצפון הרחוק.

וכך גם לפני שבועיים התאגדה החבורה העליזה לנסיעה. הפעם נהגה התזזיתית (וטוב שכך. מכיוון שבניוטים היא אלופה. אין עליה בהכרת דרכים ושבילים). השינוי היחיד בהוויה האיקאית היה שאני אחרי טיפולי הכימותרפיה המפורסמים שלי. לא מכירה כל כך בגבולותי וביכולות שלי. ולכן העיקר והטפל בחיי מאד ממוקדים.

וכאילו מישוה זיכה אותי במשקפי פלא. ראיתי עד כמה החנות הזו עמוסה, טפשית ופאטתית. כל מה שרוצים כמעט אזל. בסוף נשארים עם הנרות והעציץ המטופשים שיכולנו לקנות גם בדבריה עיר המחוז. (ושלא תטעו לחשוב, אמנם מצאתי זוג כסאות נוח במחיר מופקע לצימרים שלי. כן, כן, אני גם "גברת צימר" בנוסף לכל...)

אבל אז נדלקו בראשי כל מחלקות תאורת איקאה. והחלטתי שלשם אני לא חוזרת יותר. עייפות ולאות תקפו אותי (כמו בכל גמילה). כשהגעתי להורי לארוחת הערב המשפחתית פשוט מצאתי את עצמי מוטלת על הספה על למחרת בשעה 12:00 (רק כדי לסבר את אוזניכם ישנתי כ-19 שעות. ונתתי בכך הגדרה חדשה למושג "שנת יופי"). אתם יודעים בכמה חנויות עיצוב יכולתי להסתובב בפרק הזמן הארוך הזה???? אז היי שלום איקאה, שלום ולא להתראות!!!!

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#)